

credo

Vasile Andreica

ne-mpovărează mituri cronoage
cu euri și cu țări și dumnezei
iar inima în inocența ei
le bate toba până se retrage
în insula odihnei taciturne
și-ncetinește moara bietei minți
la ceasul picotelor nocturne
când sfinți și zbiri devin subit cuminți
căci gravitația ne ghemuiește
atrași spre centrul firii-n care crește
ființa-ntru iluzii și măriri
închipuindu-și mii de amăgiri
până ce toate-și află încheierea
topite-n matca veșnică: tăcerea.